

τοῖς ἔρριπτε μερικά ψιχία εὐχαριστούμενος νὰ τὰ βλέπη τρώγοντα. Συνεῖθε δὲ νὰ τοῖς λέγῃ, «Μικρὰ ὀφάρια, ἐὰν θέλητε νὰ ζῆτε πάντοτε, ὅπως τώρα, εὐ τ ο χ ῆ. πρέπει νὰ προσέχητε καὶ ἀπὸ τὰ δύο ταῦτα πράγματα. Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ διέλθῃτε διὰ τῆς ὀπῆς ἐκείνης εἰς τὴν μεγάλην λίμνην, μηδὲ νὰ πλέητε εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, ὅταν ἐγὼ δὲν ἦμαι ἐδῶ.»

Τὰ ὀφάρια ὅμως δὲν ἐννόουν τί ἔλεγε· τότε ὁ ἄνθρωπος ἐσκέφθη, ὅτι πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ ἄλλον τρόπον, ὥστε νὰ τοῖς δώσῃ νὰ ἐννοήσουν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἤθελεν· ὅταν ὑπῆγεν εἰς τὴν ὀπὴν καὶ ὁπότεν κἀνὲν ἐξ αὐτῶν ἐπλησίαζεν ἐκεῖ, καὶ προσεπάθει νὰ διέλθῃ, ἐκτόπα τόσον πολὺ τὸ ὕδωρ μὲ μίαν μᾶστιγα ὥστε ἐκεῖνο ἀμέσως ἀπεμακρύνετο μὲ μεγάλον φόβον, τὸ αὐτὸ δὲ ἔπραττε καὶ ὅταν αὐτὰ ἀνῆρχοντο εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, καὶ ποτὲ δὲν ἐπλησίαζον πλέον ἐκεῖ. Ἐπὶ τέλους νομίσας ὅτι κατάρθωσε νὰ τὸν ἐννοήσουν, ὑπῆγεν εἰς τὴν οἰκίαν του. Τότε τὰ τρία ὀφάρια συνῆλθον διὰ νὰ συσκεφθοῦν διατί δὲν ἔπρεπε νὰ διέρχωνται διὰ τῆς ὀπῆς, ἢ νὰ πλέωσιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος. «Αὐτὸς πάντοτε περιπατεῖ ἐπάνω, διατί τάχα ἡμεῖς νὰ μένωμεν ἐδῶ κάτω;» εἶπε τὸ ἓν. «Καὶ διατί—ἤρώτησε τὸ ἓν—πρέπει νὰ κλεισθῶμεν ἐδῶ; Τί πειράζει ἐὰν μεταβῶμεν ὀλίγον εἰς τὴν μεγάλην λίμνην;» «Εἶναι πολὺ κακὸς, καὶ ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν θὰ τὸν ἀκούσω,—εἶπε τὸ δεῦτερον, καὶ θὰ ὑπάγω νὰ κολυμβήσω ὀλίγον εἰς τὴν μεγάλην λίμνην τώρα, διὰ μᾶς.» «Καὶ ἐγὼ,—ἐφώνησε τὸ πρῶτον,—θὰ ὑπάγω νὰ παίξω ὀλίγον εἰς τὸν ἥλιον, πλησίον τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος.» Τὸ τρίτον ὅμως ἦτο ἀρχετὰ γνωστικόν, καὶ διὰ τοῦτο ἐσκέφθη, ὅτι ὁ καλὸς ἄνθρωπος θὰ εἶχεν αἰτίαν τινα διὰ νὰ τὰ ἐμποδίσῃ ἀπὸ αὐτὰς τὰς δύο διασκεδάσεις. «Εἶμαι βέβαιον, ὅτι θὰ μᾶς ἀγαπᾷ καὶ εὐχαριστεῖται νὰ μᾶς περιποιῇται, ἄλλως διατί ἔρχεται τόσον συχνὰ καὶ εὐχαριστεῖται τόσον πολὺ, φέρων εἰς ἡμᾶς τροφὴν καὶ βλέπων ἡμᾶς νὰ τρώωμεν; Ὅχι, δὲν εἶναι κακὸς, καὶ θὰ πράξω ὅπως ἐπιθυμεῖ, ἂν καὶ δὲν ἐννοῶ διόλου διατί ἐπιθυμεῖ οὕτω πῶς.» Οὕτω τὸ καλὸν μικρὸν ὀφάριον ἔμεινε κάτω εἰς τὸν πυθμένα, ἐνῶ τὰ ἄλλα ἔπραξαν ὅπως εἶπον. Τὸ ἓν διῆλθε διὰ τῆς ὀπῆς εἰς τὴν μεγάλην λίμνην, τὸ δὲ ἄλλο ἔπαιζε μεταξὺ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, ἀμφοτέρω δὲ περιεγέλων τὸν μικρὸν αὐτῶν ἀδελφόν, διότι ἤρνετο νὰ διασκεδάξῃ μετ' αὐτῶν. Ἀλλὰ τί συνέβη; Δὲν παρήλθον πολλὰ λεπτά τῆς ὥρας ἀφ' ὅτου τὸ ἓν ὀφάριον εἰσῆλθεν εἰς τὴν μεγάλην λίμνην καὶ ἓν μεγάλον ὀφάριον ἰδὼν αὐτὸ ἔτρεψε καὶ τὸ κατεβρόχισε, τὸ δὲ ἄλλο, ἐνῶ ἔπαιζεν εἰς τὸν ζεστόν ἥλιον, τὸ ἤρπασεν ἐν ἀρπακτικῶν ὄρνεον καὶ τὸ

κατέφαγε. Μόνον τὸ εὐπειθὲς μικρὸν ὀφάριον ἔμεινε καὶ ἔζησεν εὐτυχῶς.

Ὁ μῦθος δηλοῖ! Ἐλπίζομεν δὲ, ὅτι οὐδεὶς τῶν μικρῶν μας ἀναγνώστων καὶ ἀναγνωστρίων θὰ πράξῃ ποτὲ τόσον ἀνόητα, ὅσον ἐκεῖνα τὰ δύο ὀφάρια, τὰ ὁποῖα παρήκουσαν τὴν καλὴν συμβουλὴν τοῦ κυρίου των καὶ ἐχάθησαν.

Ο ΕΞ ΥΕΛΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Εἰς τὸ περίφημον φρενοκομεῖον τῆς Βικέτρας ἐν Γαλλίᾳ ἐσχάτως ἀπέθανε παράφρων τις ἄγων τὸ ἑκατοστὸν τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὀνομαζόμενος Ζουβισσιέ, μᾶλλον γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα «ὁ ὑέλινος ἄνθρωπος.» Ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὸ φρενοκομεῖον τοῦτο τὴν αἰοῖν τοῦ 1797 παραφρονήσας ἕνεκα βαρέος τινὸς κτυπήματος τῆς κεφαλῆς διὰ λίθου, καὶ διῆλθεν ὀγδοήκοντα ὀκτὼ ἔτη ἐν αὐτῷ. Ὀλίγον μετὰ τὴν εἰσόδον αὐτοῦ ἐν τῷ νοσοκομείῳ κατελήφθη ὑπὸ τῆς ιδέας, ὅτι ἦτο ὑέλινος, ἀπὸ τῆς στιγμῆς δ' ἐκείνης μέχρι τοῦ θανάτου του, ποτὲ δὲν ἐπρόφερε μίαν λέξιν, οὐδ' ἐκινῆθη ἀπὸ τὴν στρωμνὴν του, ἥτις ἔκειτο εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δωματίου, ἐκτὸς τῶν ὀλίγων ἡμερῶν καθ' ἃς διήρκει ἡ πολιορκία τῶν Παρισίων, ὁπότε ὁ κρότος τῶν τηλεβόλων ἐφαίνετο ὅτι τὸν ἀνησύχει καὶ τὸν ἐτάραττεν. Ἐφοβεῖτο μήπως θραυσθῇ ἢ κολοβωθῇ, ἂν καὶ διὰ τοῦτο ποτὲ δὲν ὠμίλει, ἐπροδίδετο ὅμως ἐκ τῶν μορφασμῶν, τοὺς ὁποίους ἔκαμνεν, ὁπότεν ἐγίνετο ἀπόπειρά τις ὑπὸ τῶν φυλάκων του, ὅπως τὸν κινήσωσιν ἀπὸ τὴν ἐνδοσυσμένην του θέσιν. Τοιουτοτρόπως διῆλθε περισσύτερον ἀπὸ τὰ τέσσαρα πέμπτα μᾶς ἑκατονταετηρίδος. Αὐτοκράτορες, βασιλεῖς καὶ δημοκρατίαι διεδέχθησαν ἀλλήλους, ἐνῶ ὁ ὑέλινος ἄνθρωπος ἐκάθητο σιωπηλὸς εἰς τὸ κελλίον του μὴ γνωρίζων τίποτε περὶ αὐτῶν. Ἦτο ὁ μόνος Γάλλος τῆς δεκάτης ἐνάτης ἑκατονταετηρίδος, ὅστις ἐπέζησε μετὰ τοὺς Ναπολέοντας καὶ τὰς αὐτοκρατορίας των, καὶ ὅμως οὐδὲν ἐγνώρισε περὶ τῶν μαχῶν τοῦ Οὐατερλώ καὶ τοῦ Σεδάν!

Ἡ φλογέρα.

(Διάλογος μεταξὺ Κατίνης καὶ Γιάννης)

Κατίνα.

Τί γλυκὰ καυμένη Γιάννη ὅπου παίζεις τὴ φλογέρα!

Ἀπ' τὸ φῶνισ σὰν γυρίζω στὸ χωριὸ μας κάθε μέρα Σκόρπι' ἀκούω μελωδία τὴν καρδιά μου νὰ μαγεύῃ.

Γιάννης.

Τ' εἶν' αὐτὰ ποῦ λὲς Κατίνα· ἡ πτωχὴ μου ἡ φλογέρα